

dres til at bringe til Ende. Det er da forbavsende, at det kan gøres saa let, som her er sket, og dette kan jo ogsaa kun ske ved, at man trækker paa Statskassen, for at faa denne Sag ordnet. Det er vel dette, der har holdt de andre Lande tilbage. Det er dette Spørgsmaal, som stiller sig for os: Skulle vi for Danmarks Vedkommende for at faa denne Sag ordnet lægge et stort Beslag paa Statens Midler. Naar jeg siger, at intet andet Sted er denne Sag ordnet, er det sikkert rigtigt.

Ærede Medlemmer ville erindre, at vor egen Ulykkesforsikring i Loven af 7de Januar 1898 er bleven staaende ved at ordne Forholdet for Arbejderne i visse Virksomheder og ordne det paa den Maade, at Forpligtelsen til Forsikringspræstationen lægges paa Arbejdsgiverne uden Byrde for Statskassen. Man turde den Gang ikke tage søfarende med, fordi den Risiko, der dermed var forbunden, var for stor til, at man turde lægge den over paa Rederne. Altsaa man har kun ordnet Arbejdernes Forhold lige over for Arbejdsgiverne, medens der her er Spørgsmaal om, hvorvidt selvstændig stillede næringsdrivende, Fiskerne, skulle tages med ind under Forsikringen. Man turde altsaa ikke ved vor almindelige Ulykkesforsikringslov gaa til at medtage søfarende. Og medens man i Tyskland er gaaet til at tage Søfolk ind under Ulykkesforsikringen, idet man der har løst Sagen paa den Maade, at man har ladet Arbejdsgiverne som samlet Korporation, altsaa Rederne i Fællesskab, bære Byrden, har man ikke turdet give den norske Ulykkesforsikring nogen Udvidelse til ogsaa at omfatte Søfolk, og i Norge, der er et fuldt saa fiskeridrivende Land som vort, har man ikke kunnet komme til en Løsning af Spørgsmaalet om Fiskeres Ulykkesforsikring. Dette fremfører jeg som berettiget Grund for Landstinget til at sige: Vi ville fuldt ud forstaa dette Lovforslag og dets Betydning, og vi have Ret og Pligt til at bedømme, om dets Bestemmelser paa alle Punkter have truffet det rette, eller om man ikke maa ønske Forandringer i den Skikkelse, som Lovforslaget har faaet. Jeg gentager paa ny, at jeg skal for mit Vedkommende være meget rede til at strække mig i denne Sag saa langt som forsvarligt, men jeg tror, en Prøvelse af Sagen er berettiget.

Først skal jeg gøre Rede for den Maade, hvorpaa dette Lovforslag ordner Sagen for de selvstændige Fiskeres Vedkommende, og der vil min Betragtning foreløbig væsentlig have det for Øje, som

angaar Erstatningens Ordning i Tilfælde af Fiskernes Død under deres Gernings Udøvelse. Lovforslaget har medtaget Ulykestilfælde, der medføre Invaliditet for Fiskere; dette spiller langt mindre Rolle, jeg skal siden komme tilbage dertil, jeg tror under alle Omstændigheder ikke, det burde drages med ind under Loven. Men Loven gælder altsaa hovedsagelig Ulykestilfælde, der medføre Døden, og den ordner da Forholdet, i det den siger i § 1, at enhver her i Landet bosiddende, der helt eller delvis ernærer sig ved Fiskeri — som selvstændig Fisker eller Medhjælper — kan faa sit Liv forsikret mod at betale 5 Kr. om Aaret, og naar han saa dør, tilkommer der hans efterladte en Sum en Gang for alle af 2,400 Kr. Paa den Maade foreslaas Sagen ordnet. Disse Fiskere skulle saa danne en saakaldet Ulykkesforsikringsforening, og hvis de indkomne Præmier ikke kunne dække de Bidrag, der skulle ydes, betaler Statskassen det manglende. Det er Forslaget. Nu vil det ses, at dette Udtryk: enhver her i Landet bosiddende, der ernærer sig ved Fiskeri, og som omkommer under sin Fiskeribedrift, er meget vidt. Det er ikke blot selve Fiskeridriften, der er Tale om, men ogsaa de Forhold, under hvilke den Fiskeridrift foregaar. Det er nemlig saaledes, at naar en Mand sejler med sine Fiskerfartøjer udenfor Fiskerigerningen, tager man ham med, og tillige medtager man den, der udenfor Fiskerigerningen driver Redningsvæsen. Det er en betydelig Udvidelse. De Herrer ville altsaa se, i hvilket Omfang, man vil beskytte dem, der drive Fiskeri. Saa vidt jeg forstaa, omfatter Loven ikke blot dem, der komme af Dage i vore egne Farvande, men ogsaa dem, som drive Fiskeri langt borte her fra; ved Island, ved New-Foundlandsbanken; over alt i Verden, hvor en her hjemmehørende Mand, driver Fiskeri som Erhverv, har han, hvis han har betalt 5 Kr. om Aaret, Ret til Erstatning efter denne Lov. Saaledes er Sagen løst, og spørge vi om, hvad Betydning dette vil have, ville vi faa dette at se ved at benytte de Tal, som i saa Henseende ere komne frem under Sagens Behandling i det andet Ting; men det er Tal, som alle erkende ere meget mangelfulde; det er imidlertid de eneste vi have, og dem vi maa gaa efter. Man har delt Fiskerne i to Dele, nemlig dem, der fiske i Vesterhavet, Skaggerak, Kattegattet og Østersøen, og deres Antal udgør 4,700, og dem, der fiske i vore Søer og Indvande, og deres Tal er 6,700. Det bliver tilsammen 11,400 Fi-